

[Økonomiministeren.]

nerne. Både hr. Aage Frandsen og hr. Poul Westergaard og vist også andre var inde på det. For det første vil jeg gerne sige, at hele vores tankegang er den, at hvis vi kan gøre noget ved omkostningerne, jo mere vi kan forhindre en stigning i omkostningerne, desto større muligheder har vi for at holde hele skatteniveauet lavt, således at lønmodtagere og alle i befolkningen kommer til at betale mindre skat, jo mindre vort omkostningsniveau går i vejret. Det er den ene betragtning. Den anden betragtning er den enkle: hvem er det i grunden, der betaler dyrtidsportionerne? Ja, hvis vi ser på de offentligt ansatte, hvem betaler deres portioner? Det gør vi netop over skatten, deres egen skat og alle andres skat. Det forholder sig pudsigt nok tilfældigvis sådan, at der er balance mellem de udgifter, som det offentlige har til 3 dyrtidsportioner, og den skat, der kommer ind fra alle dem, der får disse portioner. Det betyder i virkeligheden, at alle lønmodtagere ved den skat, de betaler ud af deres dyrtidsportioner, finansierer den ekstra skat, der dækker de portioner, som de offentlige lønmodtagere skal have. Her må man i sandhed ganske direkte sige, at det er lønmodtagerne selv, der betaler den del af dyrtidsportionerne, der tilfalder de offentligt ansatte.

Og hvis vi ser på det private arbejdsmarked, så er det arbejdsgiverne, der betaler dyrtidsportionerne, men der er jo ingen i denne sal, der forestiller sig, at de gør det ud af deres egen lomme, det overvælttes på pri-serne, og det vil sige, at det er befolkningen som helhed — og derunder naturligvis det store flertal af befolkningen, som er lønmodtagere — der betaler dette gilde.

Værst rammes de dele af befolkningen, der ikke har en sådan indkomstudvikling, at de kan følge med inflationen, f.eks. selv-pensionister og andre mere eller mindre glemte grupper, der ganske særligt lider under denne inflatoriske udvikling.

Jeg skal ikke her gå nærmere ind på de tanker, som man fra det radikale venstres side antydede forleden dag og er gået lidt nærmere ind på i dag, ej heller på centrumdemokraternes forslag, som hr. Melchior udformede lidt mere i dag.

Nu fik vi også fra hr. Jens Møller nogle

tanker om en måde, man kunne gribe tingene an på. Det er alt sammen noget, tror jeg, der egner sig bedre til drøftelse og eventuelt til nærmere udformning under de udvalgsbehandlinger, der nu begynder. Her vil der naturligvis også blive fremlagt et meget udførligt materiale fra regeringens side til belysning af virkningerne af vort forslag på de forskellige indkomstgrupper, så jeg skal ikke stå her og trætte med at gennemgå tallene i det.

Jeg vil dog gerne her til hr. Schlüter sige, at tanken om at nedsætte et nyt udvalg med repræsentanter for organisationer og forskellige andre kredse tror jeg oprigtigt talt ikke kan bidrage meget til klaring af de problemer, vi i denne sal skal tage stilling til, for det, vi skal tage stilling til, er jo den politiske helhedsvurdering af, hvad det er for en økonomisk politik, der skal føres. Det er en politisk stillingtagen, og den kan, tror jeg, i sidste instans hverken vismænd eller organisationsformænd hjælpe os så voldsomt meget med, for de har nu engang enten videnskabelige hensyn, eller de har deres organisatoriske hensyn at tage. Der er vel til syvende og sidst ingen af os, der er så vældig meget i tvivl om, hvordan de forskellige grupper, der kunne tænkes at indgå i et sådant udvalg, ser på det. I øvrigt mødes disse grupper allerede i forvejen i det økonomiske råd. Så som et bidrag til en helt aktuel debat om løsning af de problemer, der melder sig her i dette forår, har jeg altså lidt svært ved at se at hr. Schlüters forslag rigtig bringer os i gang.

Jeg vil gerne takke det flertal af ordførerne, som har givet direkte tilsagn om, at de i udvalget vil gå ind på en saglig behandling af hele den problemkreds, vi her står over for. Jeg har sådan fornemmelsen af, at der hos, skal vi kalde det midterpartierne i salen, spændende ganske vidt, spores en følelse af et ansvar over for situationen. Jeg synes i hvert fald, at de dele af debatten, som jeg hentyder til, alt i alt har virket positivt på mig, og jeg kan ikke lade være at sige, at jeg tror egentlig, at den udvalgsbehandling, der nu kommer, måske vil få et noget andet præg, end vi i de senere år, i den tid, jeg har været her i denne sal, måske ofte har været vant til at udvalgsbehandlinger havde.

Vi skal fra regeringens side efter evne